

SCHADUWSTEM

Andere boeken van Erna Barth bij Clavis:

Lef
Moordspel
Spiegelhaat
Dilemma

Bij Clavis Uitgeverij staan jongeren centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal
uitzien als de dromen van onze jeugd. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Erna Barth
Schaduwstem

© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: tweeling, coma, (zussen)liefde, rouw, verlies, schuldgevoel, herinneringen,
coming of age, jezelf ontdekken, zelfvertrouwen, zelfstandigheid, rituelen, symboliek,
introspectie, emoties, kraanvogels

NUR 284

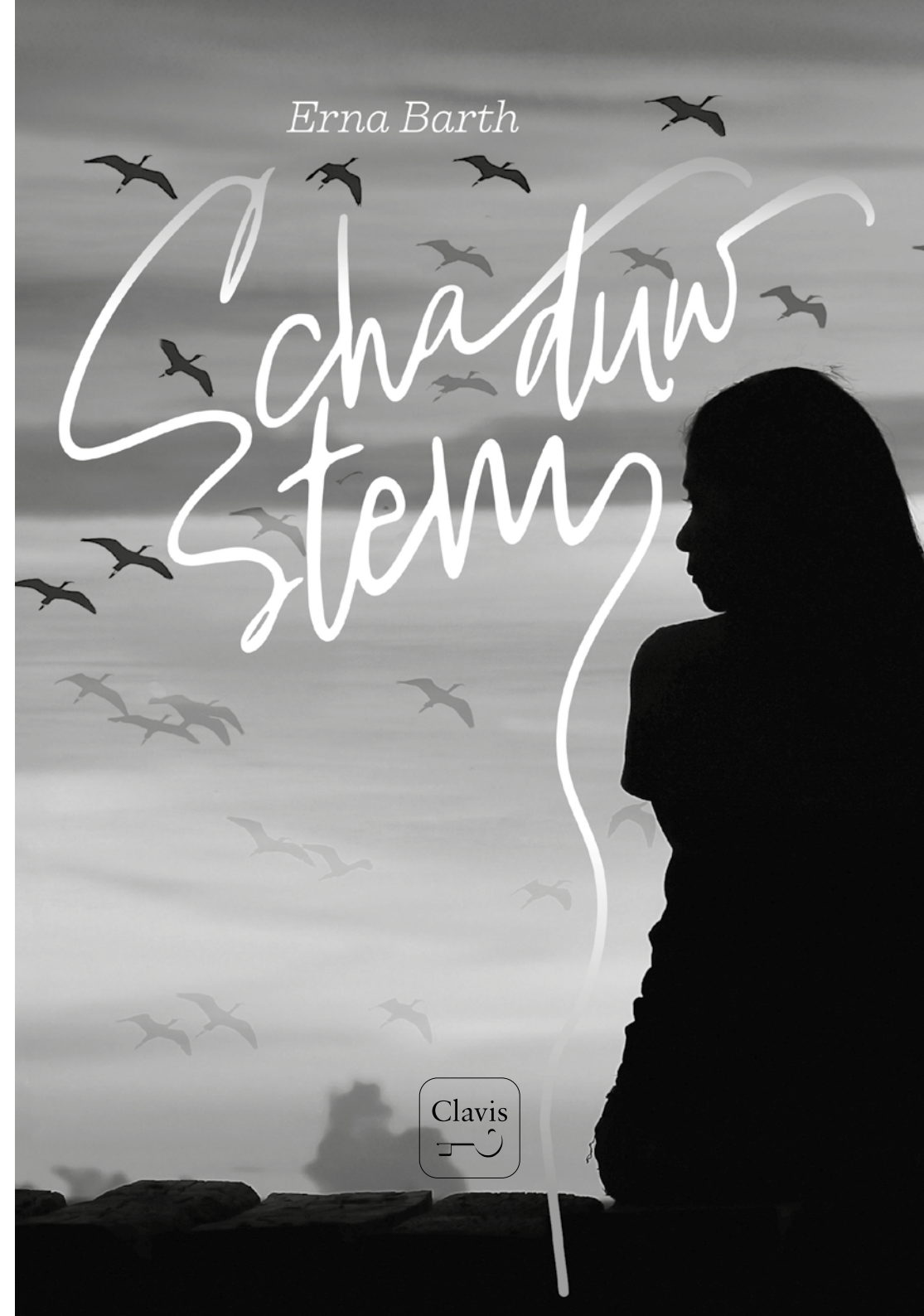
ISBN 978 90 448 5908 9

D/2025/4124/330

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

*Iemand met zijn schaduw confronteren
is hem zijn eigen licht laten zien.*

Carl Gustav Jung,
Zwitsers psychiater (1875-1961)

Een vis in een vogelkooi

*As I breathe into your silence
there's a voice that comforts me*

(naar: *Fish in a Birdcage*, Fish in a Birdcage, 2014)

Day 1

Amy

Je lange haren zweven om je gesloten gezicht. Alleen je hand steekt nog omhoog en beweegt zachtjes mee met de stroming van het water. Ik rek me uit en probeer hem te pakken, maar hij drijft weg in de deining, zoals ook jij van me wegdrijft, en ik kan er niet goed bij. Alleen mijn vingertoppen raken de jouwe nog. Eventjes, licht, als een laatste streling voor je afzakt in de donkere diepte. Ik wil je volgen, roep je naam, schreeuw hem ...

Met een schok schiet ik overeind en hap naar adem. Om me heen is alles donker en koud. En nat. Zweet-nat, niet zee-nat.

Amy.

Mensen denken altijd dat je hevig spartelt en schreeuwt als je verdrinkt.

Die schreeuwende spartelaar was ik, tot mijn longen zich vulden met water. Jij was het paniekstadium al ver voorbij en zonk rustig af.

Het spartelen heeft wel mijn leven gered. Het jouwe ...

We moeten afwachten, zegt de dokter.

Hopen, zegt mam.

Er het beste van maken, zegt oma.

In alle drie ben ik slecht. Ik wil het niet. Ik wil alleen maar bij je zijn. Samen zijn, zoals we dat al ons hele leven zijn. Wakker of slapend maakt me niet uit.

Ik sta op van mijn stoel en kruip naast je in het smalle ziekenhuisbed – voorzichtig, vanwege alle slangetjes – net als vroeger, toen we klein waren en ik bang was in het donker, of voor het monster onder mijn bed. Je schoof dan een stukje op, sloeg je arm om me heen en vertelde grappige verhaaltjes tot ik niet meer bang was. Meestal vielen we zo samen in slaap.

Nu lig je stil. Bewegingloos. Zachtjes sla ik mijn arm om je heen. In plaats van grappige verhaaltjes luister ik naar het blazen van de beademingsmachine en ik ben bang.

Eindeloos bang.

Ondanks mijn angst moet ik toch in slaap gevallen zijn. Ik schrik wakker van een zachte hand op mijn schouder. Het is de nachtzuster. Ellie, had ze zich voorgesteld toen ze eerder op de avond haar ronde deed. Ze zegt dat ik beter op mijn eigen bed kan gaan slapen. ‘Dan krijgen jullie allebei de rust die je nodig hebt.’

Ik wil bij je blijven. Toch ga ik terug naar mijn kamer.

Mijn bed voelt koud en leeg. Mijn ogen zwaar.

Myra

‘Myra, Myra!’

Mijn naam klinkt verwrongen en van ver, alsof mijn oren vol zitten met water. Ik volg je stem en zie je ogen. Niet kleurrijk en fonkelend als de sterren, maar donker en dof en leeg als de zwarte gaten in een doodshoofd. Ze trekken me aan en zuigen me op. Ik steek mijn hand naar je uit. Even voelt het alsof ik door een eindeloze tunnel naar je toe getrokken word, maar een liploze mond kotst me uit in een zee van water voor ik bij je ben.

‘Myra!’

Een zachte hand schudt me wakker.

‘Wat?’ Ik kijk in het vriendelijke gezicht van Ellie.

‘Je droomde,’ zegt ze. ‘Wil je wat water?’

Ik kom overeind en neem het bekertje van haar aan. Het smaakt zout. Ik zet het snel op mijn nachtkastje. ‘Amy?’ vraag ik. Mijn stem klinkt dun en schor.

‘Ze is rustig,’ vertelt Ellie.

Ik kijk naar de deur en wil uit bed stappen, maar Ellie houdt me tegen. ‘Het is nog nacht. Probeer maar wat te slapen. Als

het ochtend is, kun je naar haar toe.’

Ik knik langzaam. ‘Ze riep me, eerder vandaag, op zee,’ fluister ik. ‘Ik probeerde bij haar te komen. Wilde haar vastpakken.’ Ik steek mijn hand uit en grijp lucht. ‘Ik had sneller moeten zijn. Bij haar moeten blijven. Haar moeten helpen.’ Mijn hand valt leeg op het bed.

‘Je hebt haar geholpen. Je hebt aandacht getrokken. Mensen hebben jullie gezien, zijn gekomen.’

Ik schud langzaam mijn hoofd. ‘Het is allemaal mijn schuld. Als ik ... Twee minuten. Vijf, misschien.’

‘Je hebt gedaan wat je kon!’

‘Ik was te laat!’ Ik ga op mijn zij liggen en maak me klein. ‘Ze riep mijn naam!’ Ik trek mijn deken strak over me heen. Terwijl ik luister naar het ruisen van de zee in mijn oren, hoor ik je stem. Hij kolkt om me heen en trekt me mee. Samen zinken we af in een donkere stilte.